# Ведмідь — варіант 1

Жив собі дід та баба, дітей у них не було. Баба й каже дідові: «Діду, сходи по дрова». Дід пішов по дрова; зустрівся йому ведмідь і каже: «Діду, давай боротися». Дід узяв та й відрубав ведмедю сокирою лапу; пішов додому з лапою і віддав бабі: «Вари, бабо, ведмежу лапу». Баба зараз узяла, здерла шкіру, сіла на неї і почала щипати шерсть, а лапу поставила в піч варитися. Ведмідь ревів-ревів, надумався і зробив собі липову лапу; іде до діда на дерев'яшці та й співає:

Скрипи, ного,

Скрипи, липова!

І вода-то спить,

І земля-то спить,

І по селах сплять,

По деревнях сплять;

Одна баба не спить,

На моїй шкурі сидить,

Мою шерстку пряде,

Моє м'ясо варить,

Мою шкіру сушить.

У ті пори дід і баба злякалися. Дід сховався на полаті під корито, а баба на печі під чорні сорочки. Ведмідь зайшов у хату; дід зі страху кряхтить під коритом, а баба закашляла. Ведмідь знайшов їх, узяв та й з'їв.